

Існують різні фільми. Після перегляду перших хочеться сміятись, других – плакати, а іншими – хочеться захоплюватися! Саме до останніх і належить фільм українського виробництва – «Поводир».

Ольга Поліщук, член гуртка журналістики РМАНУМ

ЗАКРИЙ ОЧІ ТА ДИВИСЬ СЕРЦЕМ

Тепер, подивившись цей фільм, розумієш, що всі міфи та пропаганда про щасливе життя України в Радянські роки стали зруйнованими назавжди. Молодь приходить до кінотеатру веселою та життєрадісною, а виходить мовчазною, задуманою і засмученою, адже ця стрічка змушує задуматися про те, що не говорили раніше.

Україна, тридцять років. Американський інженер Майкл Шемрок разом з сином приїжджає в Харків допомогти в будівництві соціалізму. Тут він закохується в актрису Ольгу Левицьку, на яку вже давно поклав око червоний комісар. За трагічними обставинами американець помирає, а його сина рятує від переслідувачів сплячий кобзар. Не маючи інших шансів вижити на чужині, хлопець стає поводитирем. Їхня подорож, сповнена небезпечних пригод, відбувається на фоні драматичних сторінок української історії і руйнуванні людських доль.

Фільм вийшов в потрібний час, і в по-

трібному місці. В картині якнайкраще змальовано дух українського волелюбного народу. Дух, який завжди прославляв українців, адже його завжди доводилось демонструвати. І багато століть назад, і під пильним комуністичним оком (як це показано у фільмі), і зараз, під ворожим поглядом із вікна того ж сусіда ...

Операторська і режисерська роботи на висоті, завдяки атмосфері фільму відчуваєш запах сіна, свіжість, прохолоду і сирість під час перегляду. У цій кінострічці багато трагізму, надії та музики. У кожному кадрі хочеться вловити щось дуже важливе для себе і для майбутніх поколінь, що будуть після нас.

Не побоююсь сказати, що акторський склад досконало підібраний. Антон Святослав Грін (хлопчик Пітер) чудово вправся зі своєю першою роллю в повнометражному кіно, постав перед нами, як миловидна і щира дитина. Станіслав Боклан (бандурист Іван) показав високий професіоналізм та натуральну акторську гру. Джамала (артистка Ольга)

зіграла непогану роль співачки. Олександр Кобзар (Володимир) майстерно зміг викликати ненависть до свого персонажа, умінням передати характер огидного НКВДшника.

Олесь Санін, головний режисер стрічки, взяв усі можливі почуття і вплив їх на одне кінематографічне полотно. І варто зізнатися зробив це з великою майстерністю. Можливо, при повторному перегляді, відключивши емоції і увімкнувши розум, знайдуться недоліки. Але враження будуються на емоційному рівні, а в цій кінострічці емоцій ціла буря. Тому, чи варто псувати собі задоволення надмірною прискіпливістю?

Можливо, цей фільм стане переломним моментом для розвитку нового українського кіно. Але вже зараз, в душі живе надія, що в майбутньому в Україні будуть знімати фільми, які стануть ще кращими ніж цей. І з цією надією бажаю стрічці удачі в боротьбі за номінацію на «Оскар»!

НОВЕ ЖИТТЯ,

АБО АДАПТАЦІЯ ДІТЕЙ-ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ ЗІ СХОДУ

ЗА ЧАСИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНЦІ ВПЕРШЕ ЗМУШЕНІ МАСОВО МІГРУВАТИ ПІД ТИСКОМ БОЙОВИХ ДІЙ. ПОНАД СТО ТИСЯЧ ЛЮДЕЙ УТЕКЛИ ВІД КОНФЛІКТУ НА ДОНБАСІ В ІНШІ РЕГІОНИ УКРАЇНИ. ЩЕ 130 ТИСЯЧ ВИЇХАЛИ ДО РОСІЇ. ПЕРЕСЕЛЕНЦІ ЗІШТОВХУЮТЬСЯ З БАГАТЬМА ПРОБЛЕМАМИ: ДОСТУПОМ ДО СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ, ПОШУКОМ ЖИТЛА ТА РОБОТИ, ОФОРМЛЕННЯМ РЕЄСТРАЦІЇ НА НОВОМУ МІСЦІ. ПРОТЕ, КРІМ ПОБУТОВИХ ПРОБЛЕМ, ЛЮДИ МУСЯТЬ ДОЛАТИ І ПСИХОЛОГІЧНІ. ТОМУ ПИТАННЯ ПСИХОЛОГІЧНОЇ АДАПТАЦІЇ ЛЮДЕЙ Є НЕ МЕНШ ВАЖЛИВИМ, НІЖ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖИТЛОМ ТА РОБОТОЮ. ЗІ СХОДУ ВСЕ БІЛЬШЕ Й БІЛЬШЕ ПЕРЕСЕЛЯЮТЬСЯ ДІТИ-ПІДЛІТКИ. ЯК ВІДОМО, ВОНИ СКЛАДНІШЕ СПРИЙМАЮТЬ ПРОБЛЕМИ З ПЕРЕЇЗДОМ, ЗМІНОЮ ШКОЛИ.

А ОТЖЕ, ПОТРЕБУЮТЬ БІЛЬШОЇ ПСИХОЛОГІЧНОЇ ДОПОМОГИ.

Діти-переселенці стикаються з багатьма проблемами. У цей нелегкий час вони потребують уваги і підтримки, а також дружнелюбного ставлення. Багатьом хлопцям і дівчатам доводиться або доведеться знаходити спільну мову з однокласниками-новачками з Донбасу. Можливо, на перший погляд ця ситуація виглядає складною, але насправді головне те, що частина переселенців – із сімей, де зовсім інакше оцінюють те, що відбувається в країні. Коротко кажучи, з іншими поглядами на події, що відбуваються в Україні. Ще складніше самим дітям-переселенцям, у яких найчастіше виникають переживання щодо нового місця проживання, шкіл, прийняття ровесниками. До того ж у дітей залишається осад від побачених бойових дій на сході України. Уже зараз можна почути непримітні фрази з боку наших дітей стосовно переселенців. Педагоги та шкільні психологи відповідальні за те, щоб ці «діти зі сходу» не стали ізгоями.

Без сумніву, «діти Донбасу» потребують роботи з психологами. Можливо, комусь легше сприймати ситуацію, але тим, хто втратив когось із близьких, і тим, хто чув вибухи, бачив руїни, ховався в підвалі, потрібен високий рівень допомоги. Потужний стрес у найбільш постраждалих дітей обертається заїканням, енурезом. Для школярів це новий привід для комплексів і страх бути висміяним однокласниками. Стоїть завдання розпізнавати симптоми депресії, схильність до самогубства. Психологічна травма може мати страшні наслідки, тому і батьки, і педагоги, і психологи повинні з увагою поставитися до будь-яких слів, сказаних школярами з Донбасу про небажання жити. Нехай це нагадає істеріку, шантаж, звичайне перебільшення – такі фрази можуть виявитися криком про допомогу дитини, яка вирішує звести рахунки з життям.

Найкраща допомога – спробувати максимально відновити ті умови, розпорядок, які були у дитини до переїзду. Педагогам корисно залучати таких підлітків для надання допомоги іншим переселенцям. Зайнятість допомагає вийти зі стресу. Нерідко підліток відчуває провинку. Можливо, на Донбасі поводився погано, незадовільно вчився, засмучував батьків і був, як кажуть, «складною дитиною» у сім'ї. А зараз, коли відбуваються страшні події в Україні, то підлітки думають, що все трапилось через них.

Якщо дорослі не допоможуть дітям позбутися таких думок, останні не зможуть повноцінно вчитися і спілкуватися з новими однокласниками. Травмовані діти втрачають апетит і сон, у них зникає віра в людей, і сні їх продовжують переслідувати події минулого, а у душі панує тривога.

Учителі та шкільні психологи зобов'язані працювати ще й із батьками, адже позиція дитини, оцінка ситуації обумовлені сім'єю. Для вирішення конфліктів і допомоги в адаптації новачкові важливо залучати близьких. Адже допомога близьких сприяє вирішенню проблеми або спрощує процес лікування.

До речі, через психологічної травми нерідко погіршується шкільна успішність, а педагоги на нових місцях ще не знають, на що реально здатна дитина. Варто не робити поспішних висновків, а дати юним переселенцям час на адаптацію. Батькам важливо не зважати на оцінки, а зосередитися на тому, щоб дитина вписалася у нове життя.

Усе залежить і від нас, тому потрібно з терпінням, повагою і дружнелюбністю ставитися до переселенців, щоб вони почували себе комфортно і знали, що ми єдиний народ, який у будь-яку хвилину підтримає.

За матеріалами: <http://vnikolaeva.info/efir/povir-u-sebe-10-11-14/>, <http://www.dw.de/p/1CmL4>, <http://europe.newsru.ua/article/17822090>

Онуфрійчук Ірина, секретар районної ради старшокласників, учениця 9 класу Володимирецької ЗОШ I-III ст. №1

РАЗОМ МИ СИЛЬНІШІ!

У складний час для нашої країни, у час страшної війни, допомога кожного з нас, кожна копійчина, зібрана на потреби незламних, сміливих солдат, які воюють у зоні антитерористичної операції, – на вагу золота. Саме з цією метою активом шкільного парламенту Володимирецької ЗОШ I-III ступенів №1 2 листопада 2014 року на Майдані Єдності у межах проекту «Слава Україні» був проведений концерт та благодійний ярмарок під гаслом «Зігрій солдата». Навіть назва площі у нашому селищі, на якій проходило дійство, виявилася символічною: єдність сходу і заходу, єдність усіх українців, яка зараз так потрібна нашій Батьківщині. Разом ми ж сильніші!

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ ТА МОВИ

Вихованці КПНЗ «Володимирецький районний Будинок школярів та юнацтва» провели акцію до Дня української писемності та мови. Діти виготовили близько 200 тематичних листівок з ілюстраціями, що вказують на типові помилки у мовленні. У листівках були використані ілюстративні матеріали спільноти «Мова – ДНК нації» соціальної мережі Facebook. Листівки діти розклеїли на дошках оголошень та за згодою на дверях бібліотеки, шкіл, магазинів, інших установ та організацій. А напередодні, у п'ятницю, вихованці молодшого шкільного віку ще й долучилися до тематичного радіомарафону – до Дня української мови та писемності записали вірші українських класиків. Записи звучали у недільному ефірі «Шлях-FM».

А ви знаєте, що дитяча щира радість усіх нас зігрива? Це справді так, тож у Будинку школярів роблять усе для того, аби такої радості було побільше. Саме тому у закладі відбулося вже традиційне «Свято творчості і натхнення».

Цього разу до Будинку школярів завітали казкові Ах і Ох, які і розважали дитяшню. Життєрадісний Ах увесь час залучав вихованців і свого завжди невдоволеного братика Оха до різноманітних творчих конкурсів та естафет. Діти вправлялися і у знанні кольорів, і влаштували справжню пошукову експедицію за солодощами, змагалися у закиданні повітряних кульок у ціль, і робили ксерокси без електрики, а ще – грали в улюблену для багатьох гру «День-ніч» та фотографувалися в образі лісових мешканців.

Свято вдалося на славу, бо ж, навіть, завжди похнюплений Ох навчився усміхатися, радіти дрібничкам і, на-

СВЯТО ТВОРЧОСТІ І НАТХНЕННЯ

решті, висловлювати захоплення вигуком свого братика – «Ах!».

По закінченню усі учасники свята з

радістю пригостилися солодощами з бандеролі «Від Кота» - саме цей вусатий персонаж задалегідь запрошував усіх діток на свято. Діти усміхалися, раділи, тож ми сподіваємося, що дитячої радості і теплоти стало у нашому містечку трішки більше.

Катерина Шевчук, член гуртка журналістики РМАНУМ

ФАН-РУХ ЧИ ХУЛІГАНИ?

ХТО Ж ВБОЛІВАЄ ЗА ФУТБОЛ?

Від їхньої ходи здригається земля і ревуть сигналізації авто. Вони з легкістю перевертають трамваї і піднімають в повітря автобуси. :) Їхній клич, більше схожий на бойовий, відбивається від стін нічного міста й переноситься на кілька кварталів вперед. Їх ненавидять, але до їхньої думки прислухаються... Хто вони? Футбольні фанати!

Як і більшість сучасних субкультур, спортивний фанатизм зародився аж ніяк не в нашому столітті, а багато сто-

чудову можливість побитися. Фанатами, в повному розумінні цього слова, вони не є - їм все одно виграє їхня команда чи ні, вони не знають імен гравців, і не прислухаються до товаришів по фан-руху. Поза стадіоном таких людей називають гопниками.

«Кузьмичами», або «животами» називають третій тип уболівальників. Основну частину яких становлять дорослі люди, що вже повністю сформувалися, як особистості. Футбол для них – не сенс життя – у походах на матчі вони знаходять своєрідну віддушину, яка дає можливість виплеснути емоції, що накопичилися.

Існують безпосередньо футбольні фанати в повному розумінні цього слова. Вони справді вболівають за свою команду і, коли можуть, супроводжують її навіть на виїздах. Для них футбол – це найсуттєвіша частина життя. Ці люди свідомо підтримують правила, що діють у фанатському середовищі і не порушують їх. Для них бійки до, після або під

час матчу, це не самоціль – просто, якщо потрібно, вони готові захищати честь і кольори рідної команди.

Горезвісні футбольні хулігани – останній тип футбольних фанатів. Саме футбольні хулігани – найактивніші учасники й призвідники бійок, що відбуваються на футбольних матчах. Але нерозумно було б уявляти їх як дурних дітей: занадто вже добре плануються акції, занадто вже добре організовані та

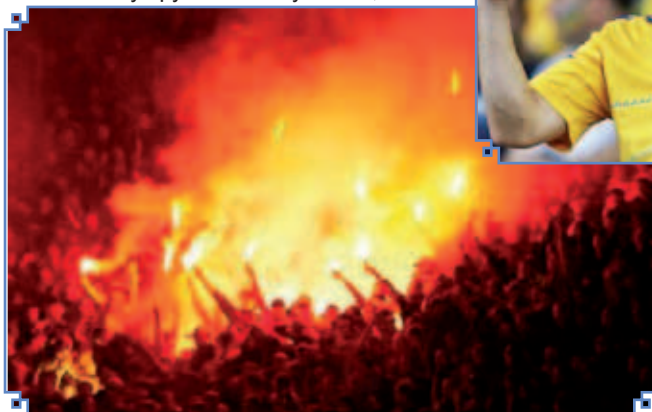
оснащені бригади. Хуліганів практично неможливо впізнати за зовнішнім виглядом: вони надають перевагу стилю casual (від англ. casuals – повсякденне), позбавленому зовнішньої фанатської атрибутики. І якщо для «наших» хуліганів casual – просто модна тенденція, то для англійських – необхідність (в Англії з хуліганством борються дуже серйозно). Проте хуліганські «фірми» мають свою ідеологію і кодекс честі, що не дозволяє ставити їх на один щабель з «карликами». Саме хулігани найбільш активні члени фанатської братії. Хуліганів можна було б назвати «локомотивом» фан-руху, якби їхні бої не відлякували мирних шанувальників від трибун стадіонів.

літь тому. Щось схоже на сучасний рух фанатів існувало в V ст. до н.е., і якщо сьогодні ареною найбільш лютих зіткнень фанатів є футбольне поле і його околиці, то 1600 років тому, подібні пристрасті кипіли навколо іподромів.

Існує декілька «типів» футбольних фанатів. Телевізійні уболівальники – люди які воліють спостерігати за футбольними баталіями сидячи в улюбленому кріслі. Вони, можливо, не вважаються справжніми фанатами, але становлять найчисленнішу групу.

«Карлики», або «фантомаси» найменш шанований тип уболівальників. В основному це ще неповнолітні підлітки, які бачать у футбольному матчі, лише

МУЗИКА РІВНЕНСЬКИХ ВУЛИЦЬ

Музика – це не рок чи реп, поп чи хіп-хоп. Це не лише мінор-мажор, квінти-кварти, не лише різні тональності. Це те, що йде з душі, що йде від серця до серця. Ученими доведений на практиці факт, що музика впливає на нас не лише на психічному, а й на біологічному рівні. Вона може виліковувати, надихати, повертати до життя. На таке здатна лише справжня музика, жива, що переливається з душі виконавця до нас через інструмент чи голос. Де ж її знайти?

Жива музика – навколо нас, музика лісів, птахів, дощу. Щоб дарувати задоволення від музики, щоб донести її красу до людей, не обов'язково бути надлюдною. Щодня, йдучи вулицею, ми чуємо її з магазинів, кав'ярень, авто. Проте варто лише озирнутися навколо, щоб побачити місця, де вона справді народжується та живе. Там, де не вимагають гонорарів, там, де не купують найдорожчих квитків на концерти, щоб послухати фонограму. Це місця, де музика йде від серця до серця.

На вулицях Рівного останнім часом можна зустріти скрипаля посеред тротуару чи простих музикантів, що вместилися під будинком зі своєю гітарою. Найчастіше помічаємо ми їх лише тоді, коли біжимо вирішувати свої справи, спотикаючись через їхні футляри.

Йдучи центром міста, я (16-річна дівчинка) побачила чоловіка, що чудово грав на скрипці, та кинула йому декілька гривень, проте у відповідь почула прохання забрати їх. Аргументуючи це тим, що я сама на себе ще не заробляю. Я вирішила дізнатися більше про цю особистість та розпитати навколишніх про його гру.

– Чим для вас є гра? Це хобі, один зі способів заробітку чи щось інше?

– Я не граю заради грошей. Повірте: мало вуличних музик шукають вигоди від свого заняття. Для мене це справа, яку я люблю та роблю з задоволенням. Нагородою для мене є увага людей, їх радість, коли я граю те, що вони просять.

– Рівень вашої гри вражає. Ви вивчилися самі чи у вас є музична освіта?

– Спочатку я навчався у звичайній міській музичній школі, згодом закінчив Львівське музичне училище та консерваторію, після інституту культури довгий час грав у філармонії. З того часу пройшло 20 років, наразі моє життя мало пов'язане з професійною грою, але такі виступи на вулиці – це те, що справді приносить задоволення, хоч і не забезпечує мене матеріально.

– Чи всі перехожі сприймають вашу діяльність однаково? Як люди зазвичай реагують на вашу гру?

– Здебільшого люди не проходять повз з опущеними очима. Якщо й не зупиняються, то, частіше за все, дарують погляд, посмішку, що є не менш важливим. Проте часто люди виявляють справжній інтерес до гри, зупиняються, просять зіграти щось конкретне, на що я, звісно, радо погоджуюся. Деколи за такі «замовлення» мені пропонують гроші, проте, як я вже казав, це не обов'язково, адже вуличні музики – це не жебраки.

Спілкування з такою неординарною особистістю переконало мене: музика навколо нас, всередині нас, музика єднає. Яскраві митці справді поруч – варто лише зняти навушники під час прогулянки і помітити, що музика від цього лунати не перестала. Адже краще слухати, як грає жива людина, ніж електронний пристрій.

8 КРЕАТИВНИХ СХЕМ ДЛЯ
ВИРІЗАННЯ СНІЖИНКИ.
ПОТРІБНІ ЛИШЕ ПАПІР,
НОЖИЦІ ТА ТРИШЕЧКИ
БАЖАННЯ.

